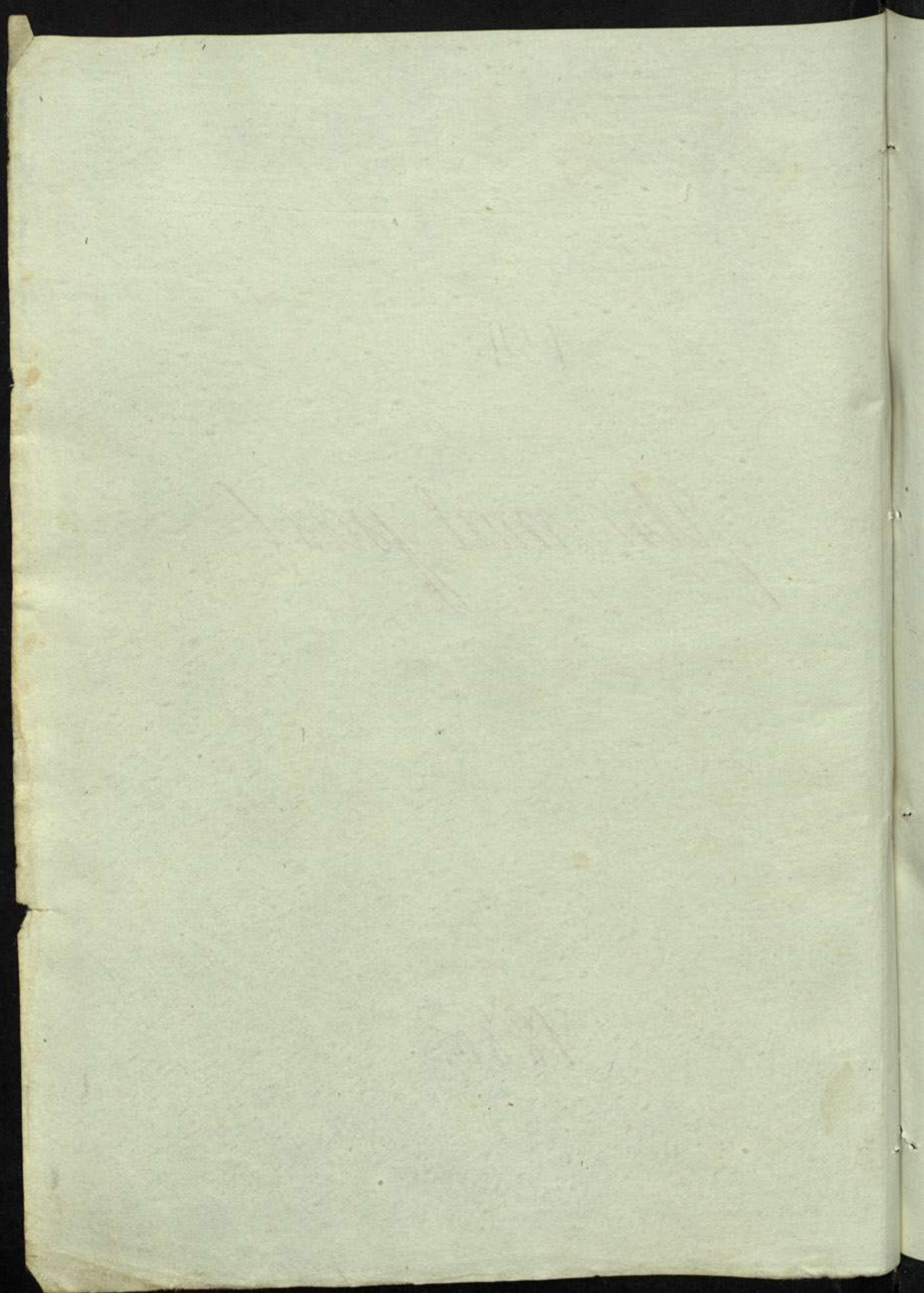

3

654.

Un mal pas!

1880.

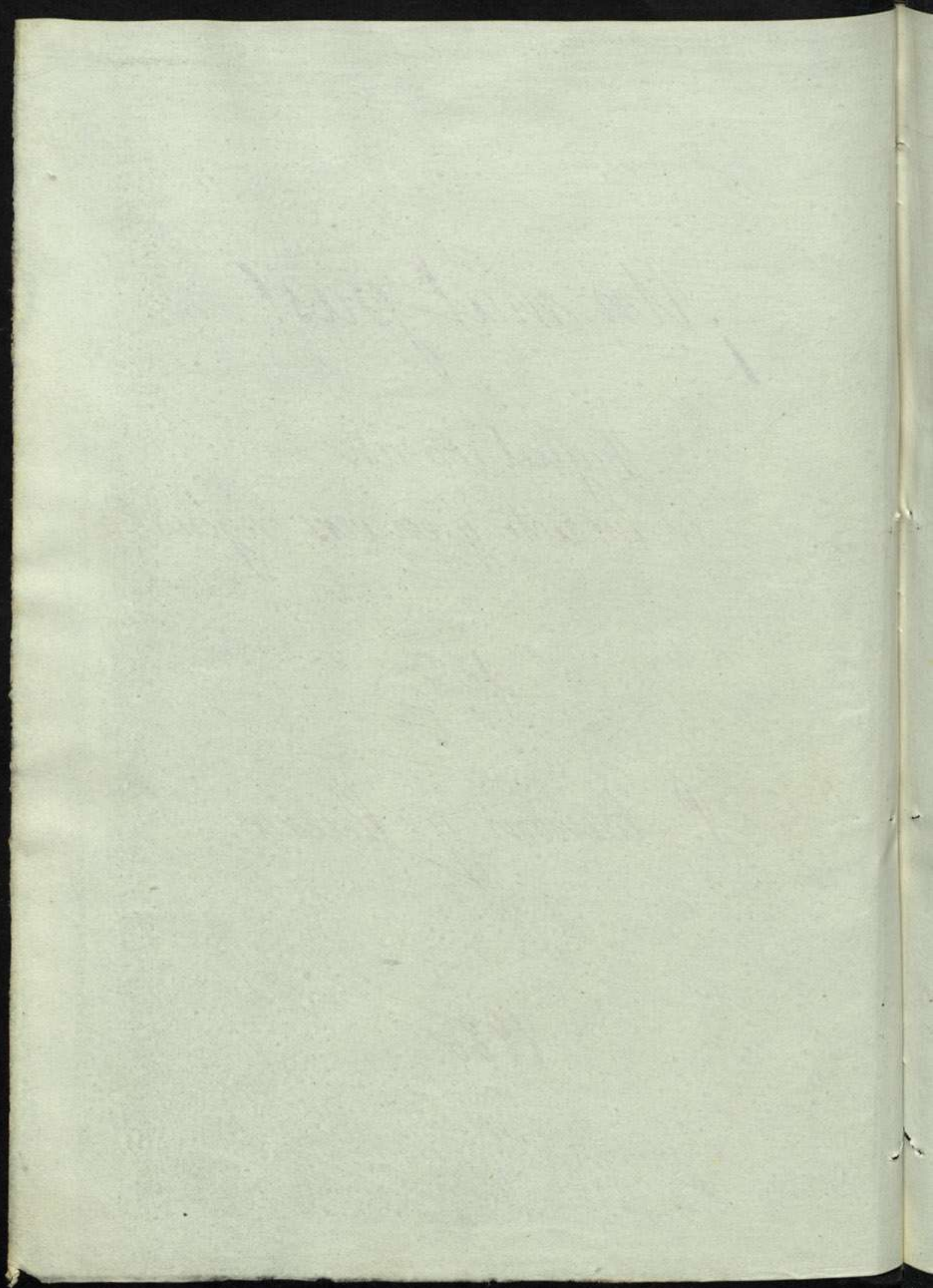
145
; Un mal pas!

Fuguet còmic
en un acte y en vers, original

de

P. Benom y Biera.

1880.

Personatjes.

Wany.	La S. Babbina Pi.
S. Panxo.	La S. Laine Molgora.
Emilio.	" " Miguel Riba
Xanxo.	" " Luis Muns
Un negre que no parla.	

Sala moblada ab molt luxo.
Porta de entrada al fondo dre-
ta ab forillo. Al centro un
mirall. A l'altre cantó
porta. Altres portas laterals.
Mobles de luxo, balancins,
y una taula rodona.

Escena 1.^a

Pany y D. Panxo.

(Los dos asientats en los balcon-
cins grontrantse.)

Panx. Conque ahoy no vols sortir
à donar un paseito?

Pan. Et dich que no, y ja m'irrito
de tornarho à repetir.

Panx. Que potse' estas indispuesta?

Pan. No, home, es que no'n tinc ganas.
Qu'ets pesat!

Panx.

En fin; tu manas,
dueña ets; a' mi la fiesta
es cuando menos m'agrada
perque no surt la gent fina,
y al dar la vuelta a' la esquina
ja das ab una criada,
o un dependiente, o en fin
gente menuda; 'l millor
son los dias de labor
y estos sempre tens esplin.

Man.

Son gustos; com ho vols fer?
ja sabs que diuen de 'ls gustos.

Panx.

En fin, sigan o no justos
no hay que enfadarse muger.
Cuando era pobre a' la Habana,
sent un sapo de mi capa,

a' la fiesta l' jipijapa
 y planxada americana
 surtia a' l' lubi, mes ahoy
 que tinche pesos y muchu oro
 bon salon y negre y lloro,
 a' las fiestas a' San Boy.
 Y allá ab los melocotons
 y de un plátano a' la sombra,
 ; no digo yo! vaya, hombra
 de que sirven los millons?
 Eii, Fany, veo que encara...

Pan. Thome, digan Francisqueta.

Panx. Muger, perdo la xaveta;
 ets Fany y no sigas vara.

Així se llamava en la Habana
 y es mes dulce y fa mes pollo.

Pany.

La dolço donala al criollo
que jo so molt catalana.
I no 'm tiris mes l'ganxo
que per això t'insistesch

Paux.

Jo antes 'm deya Francesch,
y ara me llamo Don Pauxo.
Quando era aprendis manobra
hasta 'm llamaban marrech;
Entonsas no duya gech
y ara la roba m' sobra!
Quando a tu t'clavé la vista
podias se Francisqueta
ganandote una pereta
todo el dia de modista.
Pues dejaste el nombre allí
ab la agujia y el dedal,

y a' oponerte fas molt mal
de que te llame Mary.

Mari.

Donchs jo no vull canviar
encara que fos princesa:
no vull usar altesa

perque 'm vaig ab tu casar.

¿vols fe' l' noble? Donchs jo no:
¿vols cotxe? No vull Coats
¿vols lo car? Jo lo barato:

no hem pas de renyi' per ço.

Crech que be 't vaig adverti'

antes de se' ab tu casada;

y de lo que a mi m' agrada
vas dir-me de tot que si.

Que jo vull sorti' a' la festa,

y tu vols aná' a' la torra;

que tu vols negre y cotorra

y jo criada blanca y llesta;
que tu a' pareig vols amar
cuam sols tu va l' senyorio,
y jo que m'hi fastidio
m'vull a' casa quedar;
mentres no t' diga ningú
que no t'uch ta honra guardada,
deixam fer lo que m'agrada,
y pots fer lo mateix tu.

Pau.

No estoy per semblants rahons,
y que aixis sigas m'assombra;
no dirgo yo! vaya hombra,
de que surven los millons!

Man.

Serveixen per se' be' al pobra,
per no passar vida trista,
per no fer jo de modista

y no fer tu de manobra.
 Per gosar y fer gosar,
 per lluhir sense escarnir,
 y pocas penas tenir
 de las que 'ns tocan passar.
 Per co son, y mes vetops
 de aixó no tinguem maymes.
 Que 't creyas tu' que 'ls divés
 eran per sopar dos cops!

Panx.

(Airecantie.)

Entonsas, Pany, me voy.

Pan. Borna ab Pany: ja m'enfadas!

Panx. Vaya, muger, no m'agradas,
estas quisquillosa ahoy.

Vuit diás que nos casamos!

Pan. I vuit diás que predico

lo mateix!

Pau.

Pues, siervo el pico,
¿Lo quieres? en pas quedamos.
¿Domingo!

(Coridant.)

Pau.

Serà per dins.

Pau.

Aquet negre aquí se'n pert.

Pau.

Pobret! Be es prou complet.

Pau.

Que sabes tu, son molt fins.

Bueno, me voy a' vestir,
vuy lluhí en que siga viejó:
pero ab pena te dejo,
voldria ferte lluhí.

W. P. 2.

(surte esquerra.)

Escena 2.^a

— Pany. —

(Airecantiè.)

Ja ho venhen! Semble ditrosa.
 So mol rica! Pins tunch negre!
 Veig que no es or lo que alegra
 quant una no es orgullosa.
 No es qui 'estiga mal contenta;
 so estimada molt per ell
 pro l'amor ves val sent vell
 ni ab docents duros de venta!
 Veritat qui 'es una conquista
 que s'ho val? Oh! Es aixis.
 Doncas eras mes felis
 avans quant era modista.

Surti ben dematinet
per anar cap a la feina
y sentir un com diu: "Neyna:
; d'hont l'ha tret aquest pament?
- Ahont va tan atrafagada? -
; Aquest mirar m'arrebata!... -
- Ingrata! Perque aixi'm mata! -
- Hermosa! ; Que esta enfadada!
I ab lo sorris trasca llesta
enorguilla per tants,
qu'es com passant los gegants
que tothom tira ginesta.

(Entra Emilio molt assorat no
atreuintse a acabar de intro-
duir y quant empren a la
porta com si l'perseguisseut)

Escena 3^a
 Fany y Emilio.

Emil. Escala de salvació
 bencluida mil vegades!

¡Ay! Crech que sento petradas!

Fany. (Un jove!) Digui...

Emil. (Sense moure's de la porta
 quantant sempre fora.)

No, no;

no senyora, no, no's cansi.

¿Vost' bona? Be, celebros.

(Ara voldria un requièbro,

per xo estich! si, prou, so ranci!)

Fan.

(Ay! ay! vaja un pebrot!)

Enil.

(Oh! y tot es prou compromís!)

!Què diu que s' lloga aquest pis?

Fan.

Si, ja venen.

Enil.

(Quin pebrot!)

(Quí mes m'estimo això

que caure en aquelles grapas.

Ay Enilio, si t'escapas

ja t'valdrà san Salvador!

Puja! Abur!

(Entrant.)

Entrem... Qu'és trista

aquesta situació! Aquí m'quedo,

no hi ha mes busco un enredo...

Oh! y potse fare conquista,

no m'en havia adonat,

y es guapa!)

Ran. Be, parlara'?

Quil. Parla'. Potse's queixara
de massa, habentome explicat.

A voste'se li fa estrany
lo meu procedi; ho conech.
¿¿ potser te por? ¿¿ ho crech.

No vinch a ferli cap dany;
no, tot lo mes que puch fé

al ~~vau~~verla encantadora

es requiebrarla, senyora,

d'airo' ja li dich que'n sé.

Ran. Donchs voste's ha equivocat;

entengui que so casada.

Quil. Oh! molt millor! Ja m'agrada;

Si totas las que hi trobat

m'haguessen dit lo mateix
no'm trobaria com ara
que un tal Xanras, qui's un pare,
tot avuy que'm persegueix.
Sort de voste' que'm acull
carinyosa a casa seva.

Pan.

Entenguí que a casa meua
si acas s'hi està jo no ho vull.
Quin descaro! El meu senyo
per surtir ara s'vesteix
y si l'veu...

Emil.

Et que'm segueix?

Pan.

Que'n tuch de fer jo d'airó.
M'compromet!

Emil.

No, no gayre:
diguí que soch un cursi,

un parent... un... si tu vol di,
digu' que so l'escombriayre.
Ab aixó que ara jo 'm trovo
tots 'us hi podem trovar.

No la vinch pas a insultar!
Tampoch se tracta d'un robo!

Si com jo ara ab tal nequit
voste a casa may venia,

creguim, jo l'amagaria
en que sigues al meu llit.

No vulga donchs esse ingrata!

!M pot creurer, no son manxas;
!es polisson! 's diu manxas!

y si acas 'm cull 'm mata.

Vaig temi un dia la sort
de troba una filla d'ell,

y es clar s'arminat un farcell
que ara la xicota s'mort.

No es que la vulga enganyar:
ni estimen! Ni ls amantes
de Beruel! Pero n'hi ha tant.

Que si acas m'haig de casar
ab totes; ay quinas penes!
I després com ho faria?

Semblarian a' burquia
que las tenen a' dotenas:
de pena hasta l'cor m'engruna.

No ho volia fer com antes;
pero n'hi enganyadas tantas
que no l'hi vindra pas d'una.

I ab 'l civisme que ho conta!

Ca! Senyora, no es civisme.

Man.

Quit.

Man. Vaja, com un heroisme.

Emil. Veig que vostè no es gens tonta.

Deu? Si avans de se casada
l'hagués vista a 'vostè aquí,
de veras, a 'vostè si

que no l'hauria enganyada.

¿No es veritat que so de planya?

Man. ¿De planya! Port! Si s'ho busca.

Emil. Que hi pot fe' un hom si s'ofusca

y s'eren estura y s'enganya.

¿Si Deu m'ha donat un cor!...

Ni las calderas del gas.

Poss la ma.

(Agapantli y porantli sobre l'

cor qu'ella recharra molt

rápida.)

Pan.

Bo!

Emil.

Es un cas!

aviat estich boig d'amor.

Jo no se' que ho fa, no ho se,
crech que sols me passa a'mi.
Si'acás m'estich massa aquí
m'enamoro de voste'

Pan.

Miris jo no puch permetre
que gens mes aquí s'estiga;
no vull que si'ell surt m'diga...

Emil.

Que?

Pan.

Nes; que'm pot comprometre.

Escena 4.^a

Pany. - Emilio. - D. Panxo.

(A traje de surtir)

Pans.

(Acabante de arreglar la corbata.)

¡Bien!

Pans.

¿Ven?

Quil.

(Meny quina fatxa!)

(Sembla un orangutan!)

Pans.

(Mantreu cap al mirall.)

Que s'ofereix, caballero?

Quil. Home, ahont va tan mudat?

Pans.

(Girantse)

Como?

Pans. (Voste es un timante!)

Quil. Vull dir que... M'enten?... Neura'...

Jo so aquí perquè hi vingut.

Pans. De, hombra, pues, clara esta!Quil. Perquè jo, compren... so un jove...
que si sempre... (Ay, ay, ay,

com m'embolico!) M'enten?

Pau. Ni pusea, hombra.

Man. Deuràs:

es 'l barbe.

Quil. (Coin! Que diu!)

Pau. / (Areglantse l'las de la corbata
al mirall del fondo.)

Ah! el barbero, haques parlat!

Molt tarde ahoy ha vingut.

Man. (Miris treguim d'aquet pas
diga que si; com que surt
tampoch's voldrà afeita.)

Quil. (Fragenda a n'ella d'apuros
y a mi m'esta embolicant.)

Man. No veu que 'ls vells son gelosos
y ha dat motius per dupta...

Pau.

(Per l'agulla del pit que no
s' pot clavar.)

El demonio de alfiler!

Pau. Be un genit del votavan!

! Va tingut negres...

Quil. Canario!

Pau. Ja sab donchs lo que li va.

En dientli jo que 'm buscaba...

Quil. Be, pero...

Pau. Ell me creura.

Quil. Pues, si senyo... ja... ja ho ven.

Com que surt, vindre' dema.

(Ademant de anar sen.)

Pau. Como! Nada, hombra, ahora.

Quil. (Ara si que m'ha trompat!)

Pau. Pues nada vengan los xismes.

Pan. Perque no esperas demà?

Panx. No quiere que se molesti.

Quil. Fugi, home...; veu? ja m'en vaig.

Panx. Vamos, nada, he dicho ara.

(S'entorna al mirall a treure's
la corbata y la levita.)

Pan. Com vulguis.

Quil. (E jo que faig?)

que m'he pela' una taronja.)

Pan. (Miris busqui un entrebanch,
No ha escapat avuy ja d'un?
escapis de dos.

(m^a p. 2.)

(S'planta zant per la esquerra.)

Quil. (Si, esclà!)

Pues! abur!

(Avisa que s'gira per anar-se'n)

(topa ab Don Pauxo.)

Paux. Hombra! Hombra! Hombra.

Guil. (Per ara un tabach al nas!

(Posantshi la mà.)

Xanxas! Xanxas! Ja t' dich Xanxas
que m' hauras ben xanxafat!)

(Aris que esclamauntre ab la mà

al nas una volta vers la porta

esquerra, entre lo Negre ab tots

los ximnes d'afeitar, los deixa

y s' queda plantat. - D. Pauxo

s' amunta, posantse la tobollola

ell mateix.)

[Sant Antoni! y tenen negre!

No hi ha mes l' haig d'afeitar.)

Paux. Be, aquí?

Quil

Mont voste vulga.

(Li dona la vacina.)

(Per carregarte de talls
tots los puertos son prou bons.
Ja ho veuhem per un mal pas!)
¿Que no empiesca?

Pau.

Quil.

Si, senyo.

(Si jo'm podia escapar!
Ca'm abordaran l'negre!
Surti'l que surti: endavant.)

Comença a remullarlo

¿Cóm te dius negre?

Pau.

Domingo.

Quil.

Tu'es mut?

Pau.

Heombra en catalan

no l'entende.

Emil.

(Ga'tu si,

parlant com un llicenciat.)

Ves, ves, ja pots anà a dintre
Domingo.

Pau.

Adentro, aviat.

(Lo negre i en va.)

Escena 5^a

D. Pauro y Emilio.

Emil. Així m'passa per las donas!
 y encara n'hi ha que dirán...
 Si m'las enganya y las deixa...
 Ab las donas no s'fan may
 papers ridículs encara...
 que... s' deixin al mitx d'un camp.

Pau. Vaja, hombra; encara remulla?

Quil. (Jo tingués l'Ellobregat
aquí dintre la vacina.)

Pau. Creu que soy un bacalla?

Quil. (Be ets pitjor com mil dimonis!
encara lleusas mes baf!)

Pau. Hombra, pues, basta ja d'aigua.

Quil. Si, senyo, si; ara vaig.

(Comença a enrabonar-lo.)

Voste deu tenir molts quartos?

Pau. Algunos.

Quil. Jo no'n tinc cap.

I que tal per lla a la Habana?
(Si no^{un} posso a enrabonar
semblaré un barbe de pega.)

(Li tira setó a la boca.)

Paux. Muy bien...; bruu... Me ahogará. 160

Parece que fa bugada.

qué modo de ensabonar!

Quil. (Bingués tot l' de Mallorca
que diuen que alla 'u fan tan!)
Pues 'm deya de la Habana...

Paux. Allo ahora esta molt mal,
ha quedat molt extragada.

Quil. Lo es com si 'hi haques estat.

Paux. Ah! si?

Quil. La veurá: hi vist negres,
tinch jipijapa, he suat,
he menjat coco, hi vist lloros,
y fins he passat la mar:
vaig ana un dia a can Tunis
en un bot ab dos companys.

Paux.

No es poca la diferencia!...

¿Y el Eugenio? Hombra, ba!

¿Y las maniquas? ¿Y el vornito?

No digo yo! Com allà?

¿Y las piñas?

Quil.

Hi. de piñas!

D'això si que u'he menjat.

(Si'acàs m'arreplega u' Pauxas
las que m'hauria donat!)

Paux.

Bueno, hombra, que no m'aprita?

Quil.

(Ara entrem als mals de caps.)

(Potser li tallaré l'coll!

Qui' sab lo que u' sortirà!)

(L'aprita.)

Paux.

¡Caramba! hombra, caramba!
com aprieta!

Quil. Li faig mal?

Paux. Caramba! Si m'assessina!

Aguarden, ya veurá.

(Aixecantse)

Quil. Potse siga la navaja.

Paux. Bamba ho estava pensant.

Domingo!

(Cridant.)

Quil. Corrida al negre?

Que vol fer?

Paux. Perli portar

una navaja mejor.

Quil. (Qui'sab que havia pensat!)

Paux. Nada, ja hi vaig jo mateix:

vuelvo luego.

(va cap al fons esquerra)

Enil.

Pot trigar

tan com vulga, no tinc pressa.
(Un minut per escapar-se
basta y sobra.)

Pau.

Seu, hombr.

(Desde la porta.)

no 2º 9

Enil!

(Seure. D'un brinco so baix.
Enilio t'ha ~~arribat~~ l'hora,
despres ells s'arretglavant.)

(Entra Pauas y aixis que Eni-
lio va per sortir que es al
moment d'haver entrat.)

~~Pauas~~ a dintre, i topa ab
ell que l'obertura per lo bar.

(Petita pausa.)

Scena 6.^a

Emilio y Xanxas.

(Ni fent de barbe in 'escapo!

¡Ay quin xafech! Ja hi cobrat!)

Xan. Es dir que creyas fugirme!

¡Vens ab quin trage que vaig?

Ja podias escaparte

que hasta t'segui'a ab l'nas.

He pujat vuit escaletas,

y a totas fins al terrat!

he trucat en quinze pisos,

en cinch botigas he entrat;

he gastat tretre cerillas

no mes guaytan los replaus
de las escaletas foscas
per si hi eras amagat.

Ja ho sabs res deirem per vent
nosaltres, hem de cassar.

No faltaria si no
que t'hagueres escapat!

A mi! A un polisson!

Bro de Deu! Que t'has pensat?

Se'm poden escapar ls lladres,
no podre'ls jochs atrapar,
se'n burlaran ls rateros

y ls pinjos y altres bergants...
pero escapar-me tu a mi,

Bro de Deu! No so tant balb.

Quil! Per Deu Xarinas, no criden;

alla ' dintre lu' ha l' papa
 que va a sortir desseguida
 y ab ell se pot arretglar.
 (Si aquí dintre d'aquet cuarto
 el balcón no fos gaire alt!
 Probemho.) Jo haig de sortir
 y are m'en vaig a mudar.
 Asentus y calmeus, home,
 si ell dui si, ja esta arretglat.
 (Encare que m' giri'l peu
 m' haig de tirar daltabaix.)

Xam. Es di' qu' es a casa seva?

Quil. No ho coneixeu, home? es cla!

Xam. Alla trich a la pobreta
 que s' esta desesperant.

Quil. Pobreta!

(Ab fúijit sentiment.)

Xaux.

Flensant mes llagrimes

tot lo dia cara avall,
que la riera d'en Malla
quant se n'entra a la ciutat.

(furiós)

I m'he dit: o' s' casa ab ella
o' si l'arribo a atrapar
de las micas que'n faig d'ell
l' tros mes rich es l' na.

Amil. (Que tal si t' descuridas Milio!

Nada, nada; balco' aball.)

Seyen, seien, y quan surti
diguendi' lo que fa' l' cas.

No l' embestiu molt de frente,
aixís ab algun treueat...

(Mentrestant yo tindré temps
d'avarar-me bales avall.)

Roux. Las cosas enrahonadas

sempre s'poden arretglar.

Ho veu? Ho haques fet fa dias...

Si avuy l'haques atrapat

com que l'malmeto, s'perdián
duas personas com cal.

To so aixís, m diuen Rauxas
no mes perque soch un brau,
y es que de Rauxas s'en deya
un cabó molt valentís.

No n'he fet pocas d'hassanyas?
Ven aixó que t'uch al nas?

(Transició)

Donchs aixó no es cap hassanya

perque 'm va sortir d'un gra:
vull dir que a mi no 'm senyalan,
jo no 'm deixo esgarrapar.

Allavors de 'ls carlistas
que a Moncada van anar,
si vaig fugir va se ab altres,
que jo no desfilo may.

Enil. Bueno, be, sembla que 'l sento;
sobre tot aixis buscant
trencats, paraulas cobertas...

Xaux. Mudis, y deixim estar. (m p. d.)

(L'arresta Enil, s'en entra
per una de las portas de
la dreta.)

Escena 7^a

Xanxas. D. Pancho - luego
Fany y lo Negro.

Panx. Creya no hallarla, he tardat
ola! ahont sera' l' barbero?
Un militar! Caballero...

Xan. Servirlo; segui.

Panx. (Es trempat!
a mi a sentarme m' invita.)
Que se ofereix?

Xan. Ja veura;
voste tot ho ha d'arretgla,
es precis... s' necessita.

(Gran admiracio en D. Panxo.)

Ell no vol passar mes sustos,

Panx. ; Ill.!

Xan. I ella sempre plora.

Panx. Plora?

Xan. Ni una escorredora!

Ja n'ha passat de disgustos.

Panx. (No entench ve.)

Xan. Si senyo, molts;
voste si vol ja pot ferho
y tot s'arregla.

Panx. Si jo quiere?

Xan. Jo crech que hasta vivrant sols.
Es a' dir aixó jo ho crech...
ella fa aná bé las planxas.

Panx. I... qui es vostè?

Xan. Jo so'n Xanxas,
per servirlo.

Pau.

(No l'coneix.)

Xan.

Ella...

Pau.

I bé; qu'és una niña?

Xan.

Li'enyó, la filla meua.

Pau.

(Hombra aixó casi'm subleva!

aquet hombra te la pinça.)

I bé; que se li'ofereix?

(quin diablo de tramoya!)

Xan.

Ja li'dichi; casar la noya.

Pau.

Pues casela ahoy mateix.y a'mi que me conta uste!

Xan.

Home, es molt natural.

Sempre sembla mes formal.

Es dir que voste'hi ve bé?

Pau.

Fo' perquè m'he de oposar?que se case; quin trabajo!

Pan. Oh! abressim donchs.

(Aixecant-se y abraçant-lo.)

Pan. Guajajó!

Vaja un modo de apretar?

Aux. Si no es res una abraçada
quant un lo seu fi aixís logra.

(Bocant-li la cara.)

Fa li'dich que sera sogra
de una noya molt trempada.

Pan. Lo negro! No digo yo.

Aux. Si senyo, es molt senzill:
si es voste'l pare del fill
be es sogra d'ella.

Pan.

Pues, no.

Que fill, hombra, ni que amanos,
si hay vuit dias que'm case,

y yo siempre fui solte
hasta los ⁵⁰ sesenta años.

Xaus. Com s'enten!... No es 'l fill seu
'l jove que aquí...?

Pan. ; El barbero?

No digo yo, Caballero:
barbero, hombre, un fill meu!

(Ab to' despreciatiu)

Xaus. Es a' dir que m'ha enganyat!
Oh! be prou que 'l pescaré.

Se n'entra corrent al quarto
abient se ha ficat Quilís,

y D. Pancho quantli darrera.

En el mateix moment entra

Franc y lo Negre; que veient

que Xausas y D. Pancho s' fican

dins, Many fa lo mateix se-
guir el Negre.)

Pan.

Caballero, ahon va uste?

Many.

¡Ay! ay! Que ls haura passat?
Tot viindra d'aquell pellingo
de atolondrat, que en aqui
se n'ha entrat... Anem alli;
vinathen ab mi Domingo.

(Many y el Negre s'en van y
desseguida tornan a surtir
tots per lo mateix ordre
que han entrat.)

Xana.

¡Ah! S'escapat pe'l balcó!
Perque ell ha entrat alli.
No l'han vist encara obert?

Pan.

Hombra, tan confuso estich

que no se lo que me passa.

Xaux. Ah, truhan! Si l'puck cullir!..
M'ha dit qu'era a' casa seva..
;Que'm passi aquet rabe a'mi!

(Surt Xaux.)

Pan. Vaya un diablo de barbero!
Meterne en beles a'mi!
Ja veremos si'acas torna...

Pues, no es nada!

Xaux. Habent surtit
ja no cal parlarne mes.

Pan. (al Xaux.)

Si'acaso vuelve a'venir
otro dia, le diras
que yo te digo que aqui
no vuelva mas.

Nany.

(Pel balcó!
tan alt com es aquest pis.)

Panx.

(guaitant-la)

Torna a cambiar la camisa!
Domingo vente cuan mi. *en f. 9*

(Surty l'negre darrera d'ell.)

Escena 8^a

Nany y Emilio (tot brut y ab
lo barret xafat.

Nany.

¡Vaya quin atreviment!
Pobre jove! y quins apuros!
Vaja, ni un millo de duros
li pot calmar l'sentiment.

(Entra Emilio y Nany s'aixeca.)

Quil. ; Ay. 'Tu éta sola senyora?

No parli per Deu, no cridi...

; No crech que may m'én olridi!

; I aquell verdugo, ja es fora?

Franc. Miren que això es una porta
cosa! ; Encara es aquí?

Quil. Senyora anava a fuji
pero no hi trobat cap porta.

Vaig mes escopetejât

que un gat que ha pres a la criada
un bossi de causalada

y tots volen mata' l gat.

Creya que per lla's surtia,
y com mesadins entrava,

crech que mes m'embolicaba

y m'enredava y perdia.

Si'estich que no se com pinto!
Quina pega! Soch un asa!
Despres, vaixa; aixó no es casa:
aixó es un laberinto.

!Marta m'he llevat las botas
per saltar per un balcó!
Sols gats ho saltan allo,
que sempre cauen de potes

Many. Pero...

Enil. Oh! no'm planyarà!

Many. Si; pro, ~~este~~ no repara...

Enil. Si; prou; m'hi estat fins ara
à dessorat d'un sofà.

!Ja ho veu! Jo! un jove currido!

Many. Pro, no te res que l'escusi.

Enil. Ja'm semblaba llegi al Prusi:

« esta vez ha sido habido. »

Ja li'dich que fora maco
que l'primé cop que un diari
fa de mi algun comentari
haques estat per dirn' caco!
En fi ha sigut un mal pas!
sempre me'n recordaré...
senyora als pens de vosté...

(anantien.)

Pany.

Es un beneit del cabàs.

Escena 9^a.

Pany. — Emilio y D. Panxo.

Panx.

¡Aquí altre cop 'l barbero!

Pan.

(¿Heo ven?)

Panxió

(Bo! Fa l'hem frejida!)

(Fa li esguerrat la sortida!)

Panx.

Fa l'hi hauran dit que no quisero
que s'acosti mes aquí.

Emil.

¡Ah! bueno, si; si senyo,
pro com tuch educació
in venia a despedi.

Panx.

Hombra enredarme!

Emil.

Dispensi...

Per treurem el del devant...

es un ardid!; que hi faran?

no 's cregui que jo l'comensi!

Panx.

Mes no cregui que l'aboni

Emil.

Jo se 'de un que per escapar-se
ajupit va barrejar-se
ab 'ls porchs de Sant Antoni.

Pau. Jo soy persona decente
 y aquell hombra ab l'algorada
 m'ha volgut fe' una abraçada
 y tracia un tuf de aguardiente...

Emil. Ho veu!; Ho veu? Es per xò
 que no 'm vull casar ab sa filla,
 a' mi per pobre y senzilla
 una dona no 'm fa pò.

No 'm fan fe' re a' mi 'ls diners,
 no so egoista, ni tacanyo,
 'm pot creurer, no l'enganyo...
 Fugei, home, si jo 'n volgués...
 'ls meus pares sempre ho deyan
 "No ni deus" Me 'n van deixar
 y tots, tots me 'ls vaig gastar
 no mes del fastich que 'm feyan.

Vaja, donchs, que ho passin de,

(Entra Xauxas.)

y aquell que s'quedi a la fresca;
lo qui es a mi ja no m'perca.

Escena ultima.

Tots.

Xaux.

(Agafantlo per la cuspalla.)

Perque ja pescat t'he.

Emil. (Trau si que sochi a l'olla.)

Pan. Hombra aqui poco barullo.

Fany. Miris vagissen a fora.

Xaux. Creya que liabiás surtit
pel balcó, pro tuchi la ronda...

Pan. ¿Comque no liabiá surtit?

Xaux. ; Ca! 'I devia esta' a l'arcoba.

Pau. ; No digo jo! que barbero
tan trapella!

Xaux. ; Tu 'emahona!

Ill barbé!

Wany. (Pona l'hem feta!)

Xaux. Si es fill d'una casa bona;
mes no li valdrá...

Emil. (Ay Emilio!)

Pau. Pues a' que viue? Hombra! Hombra!

Wany. Veurás, jo t'ho contaré...

Emil. Expliqui-voste, senyora.

Pau. ; Comque ella ho sabe caramba!

; Comque es rico! I es un jovan!!

(Passejantse.)

Wany. Ho veu! ho veu! quins enredos!

(A Emilio)

Emil. Valgam la Santa Madona!

Fany. Home; voldràs escoltar-me?

Pan. Vuit dies y ja ve un jovan!

Fany. Jesús! que so desgraciada,
ay senyo val mes se morta!

(Assestant-se y plorant.)

Pan.

(A Emilio.)

No veus? ho veus quins enredos?

Pan.

(Correnthi)

Fany, hija mia, no llores.

Emil.

Ja veura, per culpa meua
no ha de sofrir la senyora.

Jo fugint m'hi entrat aqui
y bona nit y bon hora.

Pan.

Ja in dono per convencido,

Many, hija mea, no llores.

Xaux. era cap al cuartelillo.

Emil. Primé in matan.

Pau. Hombra, hombra.

Jo son calaveradas...

nada casere ab la noya.

Pero mentres siga aqui
a la cárcel no li portan.

Emil. Jo prou que mi casaria
si no for per temi seguras.

Xaux. Qué 'u tens que dir de nosaltres!
De 'u Marcelino Surroca
ningu te 'u dirá al contrari...

Pau. ¡Esuste!

Xaux. Servirlo.

Pau. ¡Hombra!

Xaux. Jo só; aquest es el meu nom.
y Xauxas es de renombra.

Pan. ¿Que te un hermano a la América?

Xaux. En Francech. trenta anys qu'és fora.

Pan. ¿Ara no l'coneixeria?

Xaux. ¡Prou!

Pan. Pues soy yo.

Xaux. ¡Uste'?

Pan. Si, hombre.

Xaux. ¡Uste'! ¡U! Germá!

Pan. ¡Germá!

(L'abrazan.)

Pany. Vaya un cas!

Quil. (Aquesta es bona.)

Be, miris jo 'm reflexiono
que enganya aquella xicota,

la veritat es molt mal fet;
arretgli' papers...

Xaux.

Veus, home?

Pau.

Oh! I ara sent un sobrina
te deu mil pesos de dota.

Emil.

Si s'creu que ho faig pels divès!..
Pugim d'aquí, fuji, home.

Pau.

Hany ya tens mas família.

Hany.

Me'n alegro... Sempre sola!..

Pau.

Pues nada; ves a' vestirte
y a' donar la buena noya
a' un sobrina, y corriendo
que vull anar pronto a' bodas.

Xaux.

I ben corrents hi hem d'anar!

Emil.

Calli! no enraioni home.

(Tapantli la boca.)

Pan.

I tu dejas aquest trage.

Xant.

Si l'heixo! Vols calla, home.

Si 'aquí a Espanya casi be
'us tenen per Carnestoltes.

I doncas qu'ets força rich?

Pan.

Si, hombra, si; dos millones.

Xant.

Morça!

Emil.

(Ojo al Cristo Emilio;

'm sembla que algúns te'n tocan.)

Nany.

I diquin, que se esta a casa
tot lo dia la nevoda?

Xant.

No senyora; es modista.

Nany.

Així ya l'estimo l'doble.

Donchs'm poso la mantellina.

Pan.

Donningo que vinga l'cotra.

Xant.

¿Qu'és ten?

Pau.

Pues del boticarió?

Dau.

Jo ho vaig dir; para porrolla.

Pau.

Nada, a' ver a la sobrina.

Dau.

Ara, anemhi.

(Parantre un vel.)

Pau.

Hombra, hombra.Aqui hi ha molt senyorió
gente fiu casi toda...

Dau.

(Desentrajant l'abre.)

Es senyors, tothom aquí.
Quietut y que ningú s' moga,
si no van al cuartelillo
y es en Ramras qui'ls hi porta.

Pau.

Si es que gustan de venir
sera un casament de ls bons,
y us habem de divertir;

uada hombras, a' lluïr
de que simen los mullons?

Quil.

¿entre voster si per cas
n'hi ha algun com jo atrevit,
que a las noyas tira'l llas,
recordi lo que hi patit
per haber dat; un mal pas!

(fin del juguet.